

Pondelok 16.1. 2012 Nakupovanie je lacnejšie ako psychológ

Spolu s príchodom januára sa zdvíhal Francúzom adrenálín. Všetky obchodné značky s mesačným predstihom informovali o blížiacich sa výpredajoch. A 11.1. 2012 o 8.00 sa to začalo. I večerné správy ukazovali zábery z bláznivca, čo nastal pri otváraní obchodov. Ľudia preliezali i otvárajúce sa mreže. NA jednom z obchodov som si všimla nápis: „Nakupovanie je lacnejšie ako psychológ.“ Mám pocit, že sa tu tým ľuďmi fakt riadia. Dokonca mi na 11.1. spadala aj angličtina, ktorú učím. Pre istotu som deň predtým zavolať matke svojej žiačky, či všetko platí ako má.

„Zajtra? Nie, nemožné. Zajtra začínajú výpredaje,“ znala jej odpoveď. Hm, na otázku, či im celá streda do 18.30 nebude stačiť, odpovedala, že samozrejme nie. Treba vychytať všetko a nenechať si ujsť prvý deň.

Aby ten týždeň nebol málo bláznivý, prekvapil ma i môj gynekológ. Pri pravidelnej prehliadke s blížiacim sa ukončením 6. mesiaca, ma samozrejme zväžil. Celkový prírastok 4 kg. Hm, ani pri Mille som toho veľa nepribrala, ale viem, že v tomto čase to bolo o 1-2 kg viac. Hugo Boss s dokonalým účesom zdvihol obočie a poznamenal: „Už ste pribrali 4 kg. Treba si dávať pozor na líniu.“

Ostala som v pomykove. „Znamená to, že mám jesť menej, aby som nepribrala?“ nedalo mi nereagovať. „No, to nie, len si dávajte lepší pozor,“ sucho poznamenal. Tí Francúzi sú fakt šialení.

Okrem toho sme s Millou prešli do silného obdobia „PREČO“. Toť príklad bežného rozhovoru, akých je počas dňa niekoľko desiatok.

Z: „Milli, zjedz tú párku, lebo bude studená.“

M: „Prečo bude studená?“

Z: „No, lebo som ju varila a postupne chladne.“

M: „Prečo si ju varila?“

Z: „Lebo nejeme surové párky. Treba ich uvariť.“

M: „Prečo nie surové?“

Z: „Lebo iba zvieratká jedia surové mäso. Jedz, bude studená.“

M: „Prečo bude studená?“

Z: „Čo myslíš, prečo asi?“

M: „Prečo, prečo?“

Z: „Prečo, čo? Vieš, čo, daj sem. Idem ti ju prihriať.“

M: „Prečo ju ideš prihriať?“

Z: „Aby nechutila ako guma.“

M (kričiac za mnou z jedálne): „Prečoooooooooo?“

Streda 1.2. 2012 Maminka, vždy budem plakať, ale...iba trochu

Začal tvrdý režim. S blížiacim sa narodením bračeka, treba Millu privykať na to, že mamka s ňou nebude vždy a všade prítomná. Sem-tam sa mi podarí vyšmyknúť sa z pohovky vo vedľajšej miestnosti jej triedy, počas jej 2-hodín v škole. 1x to takmer ani nepostrehla a 1x spustila taký krik, že by sa nemusel hanbiť ani operný spevák. A to som si chcela vedľa do obchodu odskočiť len po kapučíno. Milla tvrdila, že nechce ostať v škole, ale chce ísť s maminkou a dokonca ma presviedčala, že je unavená a chce ísť radšej domov spať... Pred 2 týždňami sme začali chodiť na 2 hodiny do Montessori škôlky. V stredu mávajú deti angličtinu, tak mi prišlo, že je to fajn, lebo bude aspoň rozumieť učiteľke, ak nie deťom. Nemohla som ostať

ani na 1. hodine. Milla sa zmietala ako klzký had a búchala na sklo okna, kam s ňou milá učiteľka Belinda prišla, aby mi zakývali. Samozrejme, že som odchádzala ako zbitý pes s pocitom krkavčej matky. Keď som sa po 2 hodinách vrátila, čakalo ma usmiate dievčatko s opečiatkovanými rukami, čo mi pyšne ukazovalo vymaľovaný obrázok.

Zašvitorila: „Maman (zdvihla som obočie pri francúzskom oslovení)! Trošku som plakala, ale len trošičku.“ Učiteľka potvrdila, že sa po 2 minútach upokojila a bola dokonca jej „asistentka“, keďže všetko rozumie. Na dnes som ju pripravovala už od večera. Znovu pôjde do škôlky s milou Belindou a maminka pôjde zatiaľ kúpiť jej obľúbenú rybičku na obed (deň predtým som zisťovala, aké je jej najobľúbenejšie jedlo a povedala, že rybie prsty. No čo už, zdravá výživa.).

S vážnym výrazom na tvári mi pred pusou na dobrú noc oznámila: „Maman, vždy budem plakať, keď odo mňa pôjdeš preč.“ „To je v poriadku. Vždy môžeš plakať, keď cítiš. To je naozaj ok. Aj mami niekedy plače, keď sa tak cíti,“ ubezpečila som ju. A tak aj bolo. Ale už som neodchádzala aspoň s tým stiahnutým hrdlom a gučou. No a po ceste domov mi spievala pesničku o ľstivom hadovi, keďže sa učili písmenko „S“.

Okrem toho ju v utorok bude chodiť domov strážiť na 2 hodiny jej učiteľka z klubu. Leila je tichá bezkonfliktná Angličanka a Milla ju má rada. Aby som konečne začala chodiť načas na kurz francúzštiny, tak sme sa dohodli so Slavinom, že k nej bude chodiť Leila, lebo tato aj tak vždy meškal. Táto 2-hodinová sranda nás stojí 22 Euro, ale to je bežná taxa za babysitting v Paríži. A tak isto mi to stojí za to, aby som aspoň sem-tam prišla načas a nenaháňala sa ako na gumičke. Týždeň dopredu som jej rozprávala, že sme Leilu pozvali na čaj, lebo Angličania pijú čaj. Ale asi niečo tušila, lebo ma prenasledovala po byte pri každom pohybe. Nakoniec zahrála riadnu scénu, keď som sa snažila odísť. Leila musela zamknúť zvnútra, aby neušla. Najprv si ľahla do postele, že ide spať, ale po nejakom čase sa začali hrať.

Mám pocit, že spolu s týmto odpútaním sa zvýšila intenzita vzdoru. Milla zásadne nepočúva, ba naopak, ešte aj ujde, ak od nej niečo chcem. Obliekanie začína naháňačkou a pri jedle sedí a vyspevuje aj 30 minút bez toho, že by sa niečoho čo i len dotkla. A ak sa pridá, že nespí poobede, tak už od 15.00 je s ňou pre namrzenosť na nevydržanie. Zátťaž na každú moju nervovú bunku. Tato má tiež dosť. „Ako je možné, že to dieťa tak neposlúcha,“ pýta sa. Hm, po kom to asi má? Niekedy ma napadne. Keď si pomyslím, čo mi rozprávala jeho mamina, aký bol nervózny a neposlušný ako dieťa, tak si poviem, že sú to jednoducho gény a fáza a modlím sa, aby som obstála.

Milla má momentálne obľúbenú hru s tatom. Naháňajú sovu. Netuším odkiaľ na to prišla. Princíp spočíva v tom, že majú obaja malé pištoľky a behajú po byte a naháňajú skrytú sovu. Sova akože húka (tato) a treba ju dostať (ako kričí Milla). Väčšinou skončia zabarikádovaní v posteli pod paplónmi, kde sa sova nachádza. Hru si vymysleli potom, ako sa na nejakom strome okolo nášho domu nejaká skutočne usadila. Je to už vyše mesiaca. So súmrakom začne húkať a neprestane niekedy až do rána. Samozrejme, že Mille naháňa strach. Tak sme si vymysleli príbeh, že je to malé sovie dievčatko, ktoré húka, pretože je vonku taká zima v noci, že nedokáže chytiť žiadnu myš a tak stále hladná.

Dnes som cez internet objednával cestovnú postieľku pre Arlana. Našla som si jednu, čo sa mi páčila v Nemecku. Zároveň som rozmýšľala, či objednám rovno aj matrac. Ak v nej má spať stále, treba, že by mal kvalitný matrac. Nejak som váhala, tak som to nechala na „potom“. Večer mi študentka zrušil angličtinu, tak som išla potme nakúpiť do potravín na kopci. Ako som zabočila za rok, objavila som na chodníku povykľadané nové detské veci: nový, kvalitný matrac (potrebných rozmerov), elektrickú polohovateľnú hojdačku s hudbou a hojdaním na baterky (ešte aj baterky boli dnu), detské ihrisko, vaničku, a mnoho iných. Na druhý deň ráno mali chodiť smetiari a ľudia zvyknú povykľadať veci deň dopredu, ak by

ich niekto chcel. Pokračovala som do obchodu, spravila nákup a vracala som sa tou istou cestou. Samozrejme, že som zobrala matrac a detské skladateľné ihrisko. Iné som neodniesla. Tato mi otvoril a spýtal sa, kde som to bol nakupovať: „Ved' som chcel len zmrzlinu.“ S nadšením som mu opísala svoj objav a za minútu ho nebolo. Vrátil sa s hojdačkou a vaničkou. Ostatné veci už medzitým ukoristil niekto iný. Ale nevadí. Mali tam presne to, čo sme potrebovali. Neverila som vlastným očiam. Len matrac mal hodnotu 94 Euro, ako som našla na internete, keďže je z bio materiálu. Milla mala zábavu niekoľko dní.

Sobota 4.2.2012 Šiška party

Tak ako každý rok, i tento, boli spolu s mojimi narodeninami naplánované šišky. No, a samozrejme, že šiška sa nepražia v malom množstve, ale treba ich veľmi veľa. Takže sme na ne pozvali pár rodín. Fínsku, poľskú a 2 nové poľsko-francúzske. Spolu 10 dospelých a 6 detí. Hm, nebolo treba dlho kalkulovať a zastavila som sa na číslе 70 kusov. Z 1,5 múky bolo 40 plnených makovo-lekvárovou plnou a 30 prázdnych s marhuľovým lekvárom zvonku. Znova sa mi osvedčilo cesto pripravené večer vopred, vložené do chladničky. Presne také, z akého sa robia langoše, iba som pridala rum a citrónovú kôru.

Aby som mala v kuchyni pokoj, keďže Milla chce pomáhať pri každej príležitosti, poslala som ich s tatom na hodinu do školy. Medzitým som povykrajovala a naplnila šišky a nechala ich kysnúť. Čas som využila na rýchly skok do mesta, kde som vo výpredajoch chcela Mille ešte vymeniť deň predtým kúpenú košeľu, čo jej bola úzka.

S jazykom na kolenách som sa dovalila presne načas, aby som hladošom stihla pripraviť obed. Kým sa smažili šišky, dovarila sa rajčinová polievka a pre tata suché cestoviny. O 2 hodiny mal v Paríži bežať beh Malakoff. Kým ich pred televízorom do seba tlačil, Milla niekde našla moju pomádu na pery, ponatierala si celé dlane a pootláčala ich na okná v obývačke. Takže keď som dofrčala s vypratou bielizňou, že ju vyveším, čakalo ma, ako to tato nazval, „kreatívne umelecké dielo“. Tato bol dokonca nadšený, že to vyzerá veľmi pekne a nech to ani neumývam.....

„Tak. Vieš, čo, Zlato? Keď sa ti to tak páči, počká to na teba, kým sa vrátiš z behu a potom si to môžeš poumývať,“ zahlásila som a utekala naložiť ďalšiu práčku, kým sa mi napúšťala voda do kýbľa, aby som

poumývala dlážku v celom byte. Slávi za zaškľabil, mľaskol mi na líce pusu a v krátkych trenkách vybehol von do -4°C. Millu som spacificovala na poobedný spánok a pokračovala som v make-upu okolo domácnosti. O 16.30 som bola vyriadená, ale všetko bolo pripravené pre prichádzajúcich hostí.

V celom byte rozvoniaval vanilkový prášok a mne sa chcelo neskutočne spať. Arlan si sem-tam poriadne kopol. Podľa piatkovej prehliadky má už cez kilo a je taký aktívny, že ani lekár ho poriadne nemohol zmerať. Pribrala som 5 kíl a Hugo Boss mi nedal žiadny komentár, že by som si mala dávať pozor na líniu, tak som odchádzala spokojná.

Rodiny začali prúdiť a šišky sa pomaly strácali. Občas zaznel detský plač, ale väčšinou to bolo o ich šantení, kým sme sa my dospelí mohli trochu porozprávať. Je príjemné mať aj tak ďaleko od domova ľudí okolo

seba a priateľov. Každý dostal výslužku na domov a o 22.00 som mala sprataný celý byt s tým, že som po zaľahnutí bola tuhá asi do 5 minútach a na 2. deň som sa zobudila v tej istej polohe.

Pondelok 6.2. 2012 Kalamita a 14 rokov spolu

Nedeľa nás privítala prvou nádielkou snehu. Kým pred mesiacom sa teploty pohybovali okolo 14 stupňov, už týždeň je okolo -10 -6°C. Tato mal ísť hrať šach, ale kvôli kalamite (5 cm snehu) sa turnaj zrušil. A tak sme si ho užili na celý deň. Doobedie sme strávili na vyhriatej plavárni, kam každý týždeň chodím. Tento krát sme sa odvážili zobrať aj Millu, ktorá bola po chorobe. Po hodine čľapkania toho mala už dosť a aj nám začalo škvrkať v bruchu, tak sme zakotvili v blízkej ázijskej reštaurácii, aby sme oslávili 14 rokov nášho putovania s tatom. Príde mi to neuveriteľné, že je to už tak dlhý čas. A aj tak mám niekedy pocit, že ho ešte nepoznám. Vďaka za tie roky, vďaka za všetko, čo som sa mohla naučiť, vďaka, že to ani jeden z nás v ťažkých chvíľach nezbalil...

Pondelok 13.2. 2012 Ako tato rozhodol o našej budúcnosti

Pomaly som sa začala vžívať s myšlienkou, že na konci roka sa sťahujeme buď do Fínska alebo Číny. Ani neviem, čo by mi vyhovovalo viac. Jediné, čo mi trochu vadilo bolo sťahovanie sa v zime. No a v pondelok to tato vyriešil za mňa. S tajomným úsmevom mi po príchode z práce oznámil:

„A je to. Rozhodnuté.“ Asi videl môj nechápavý výraz a pomaly začal rozpletať zápletku. Šéfke už viacej krát naznačil, že nie je spokojný, pretože toho má veľmi veľa a s niektoré zaužívané spôsoby, ktoré sa uplatňujú na oddelení ho riadne štvrú, pretože sú nelogické a ani neprinášajú nič nové. Vôľa ich zmeniť však nejestvuje. Šéfkou to samozrejme mrzelo, lebo ani ona nemá právomoc nejako to zmeniť, ale aspoň sa rozprávala so šéfkou iného oddelenia, o ktoré Slávino predtým prejavil záujem. No, a čuduj sa svete, na tom oddelení, oddelení Bezpečnosti, práve potrebujú niekoho, kto by bol schopný byť prostredníkom medzi Nemeckom a Francúzskom, zároveň pracovať pre 3 rôzne oddelenia. Tak si ho k sebe pozvala. Tatovi sa miesto pozdávalo a dali si týždeň na odpoveď. Bolo však na ňom vidieť, že je viac-menej už rozhodnutý....

„No super, tak zajtra volám do medzinárodného lýcea, či tam ešte Millu stihnem prihlásiť na testy do Britskej sekcie,“ zahlásila som bez rozmýšľania. Je to najlacnejšia alternatíva, lebo škola je z časti dotovaná štátom. 2 poldni po 3 hodiny týždenne by nás vyšli „iba na 200 Euro“ mesačne. Milá pani na 2. strane mi oznámila, že uzávierka prihlášok je na druhý deň a poslať treba spolu so šekom na 160 Euro ešte 2 potrebné dokumenty spolu s motivačným listom. Pracovala som na plné obrátky a v deň uzávierky som na pošte posielala prioritne obálku so všetkým potrebným. Už treba len čakať na dátum vstupných testov. Je fakt, že do britskej škôlky je tlačienka ako hrom a berú iba 12 detí. Tak uvidíme, či ich Milla v testoch prebehne. Ak by to mali byť testy na rozprávanie, tak to by isto vyhrala, lebo jazyk sa jej nezastaví. Jedno je však isté, keď bude mať blbý deň, tak z nej nik nedostane ani slovo...tak uvidíme, čo spraví komisia.... hlavne, keďže nie sme my sami rodení anglofóni. Testy trvajú

20 minút. Milla musí ostať s učiteľkami sama, musí porozprávať príbeh podľa obrázkov a podobne. Jednoducho, náročnejšie, ako pri vstupoch do školy.

2. istá vec je, že do britskej škôlky ju zoberú iba pod podmienkou, že bude chodiť na zvyšný čas do francúzskej štátnej škôlky. Tak teraz dávam dokopy potrebné papiere, aby som ich odniesla na mestský dom, kde nám pridelia miesto. To prideliť podľa bydliska, takže predpokladám, že to bude škôlka dolu pri veľkom ihrisku. Som však odhodlaná ju tam dávať iba na 3 dopoludnia na 3 hodiny. Nechcem ju stratiť hneď a popoludnia si chcem nechať pre nás.

Februárové prázdniny na Slovensku

Dni na Slovensku ubiehajú ako voda. Tie prvé sme strávili spolu s Elenkou a Kubkom. Milla mi už v lietadle oznamovala, že Kubko je jej najlepší kamarát. Samozrejme, že si užili jeden druhého a nechýbali slzy, keď sa doťahovali o nejakú hračku. Jedno doobedie si našiel na nás čas i Marcel, ktorý sa venuje foteniu a vzal nás do svojho ateliéru. Chcela som zvečniť svoj stav 2v1, kým som ešte v celosti. Marcel nezabudol na vizážistku, ktorá so mnou prišla spraviť zázraky. A mám pocit, že sa jej to i podarilo. Vyštrngané sme sa snažili ujovi Marcelovi pózovať, no Milla bola väčšmi zaujatá Kubkom, čo lietal hore-dolu po ateliéri. Tak sme sa ich snažili udržať pred fotoaparátom aspoň sekundu bez pohnutia, čo dalo riadne zabrat. Arlan celé fotenie prespal, ani sa nepohol.

„Aspoň chvíľu,“ uvedomila som si, inak si robí vždy diskotéku. Poobedie sa nám podarili ísť i von. Sneh, ktorý noc predtým napadal sa síce ešte držal, no bol tak mokrý, že sme boli po pár minútach úplne premočení. Milla ani nemukla a po vyzutí som konštatovala,

že mala nohy mokré až po členky, čo sa prejavilo soplom a zachrípnutým hlasom hneď na druhý deň.

A propos, 2. deň, teda sobota, bola výnimočná. Po niekoľko desaťročnej tradícii sa mi podarilo, teda mamine, prehovoriť moju starkú, že by sme fašiangové šišky tento rok spravili z lángošového, jednu noc vopred pripraveného, cesta. Neverila som vlastným ušiam, keď na to pristala. Z 2,5 kg múky, sme naplnili a vykrojili 170 kusov. Začali sme o 10.00 a hotové sme boli o 15.00. Netuším, koho boleli nohy viac, ale Borka vyzerala, že toho bolo fakt dost, a keď sa zhromaždila celá rozvetvená rodina, už len usmievavo posedávala v kresle. Šišky, ak nezmizli hneď, boli porozdeľované do hnedých papierových tašiek ako výslužka. Ostalo nám ich iba pár a tie sa nenávratne stratili ráno nasledujúceho dňa.

Medzitým sa nám ozval tato z Bornea. Po prilete do Kuala Lumpur tam strávili 2 dni a mali dosť veľkomesta. Hneď hľadali lokálny let na Borneo, kde sa mali stretnúť s manželkou č.2 – Bogdanom. Aj z tých pár útržkovitých riadkov sa dala vycítiť tajomná atmosféra a dobrodružstvo: „Celú noc pršalo, ale stan nepremokol.... Túto noc sme spali v kuchyni (netuším v akej).... Dnes sa nám v džungli podarilo vidieť orangutany.... Nakontaktovali sme sa na miestne vedecké výskumné centrum a dovolili nám bývať pár dní s nimi v pralese a cez deň ich sprevádzať lesom...“ Už sa neviem dočkať, kedy mi to všetko vyrozpráva a poukazuje na fotkách. Milla každému oznamuje, že tato neprišiel s nami, lebo je v Malajzii.

Po šiškovom víkende sme sa na týždeň presťahovali do Štitár. Babi sľúbila, že si vezme dovolenku a auntie Zuzka už mala pripravený iPad s rôznymi hrami, ktoré si Milla obľúbila. Naša zaneprázdnená babi sa snažila, no nakoniec jej to nevydalo ani na jediný deň bez „starostovskej“ práce. Takže sme si krátili dni a vymýšľali program. Auntie však využila každú voľnú chvíľu a okrem iPadu by si s Millou mohli otvoriť i kozmetický salón. Malá zákazníčka mala dokonalú manikúru a nechty namaľované na staroružovo. Takmer každý deň sme ju nechali vyskákať na trampolíne v obchodnom centre, kde si našla i kamarátku Sárinku, ktorú následne každý deň už zbytočne vykúkala. Komunikácia v slovenčine jej už nerobila

problém, a aj keď si niekedy nevedela poradiť, toľko trvala na anglickom výraze, že človek si po takej vytrvalosti domyslel, o čom hovorí. A deti si rozumejú aj bez slov... A ja si už nerobím starosti, keď na mňa ľudia plestia oči po tom, ako počujú, že sa bavíme po anglicky. Pri návšteve predajne obuvi, kde jej bolo treba kúpiť sandále sa jedna z predavačiek spýtala, či vie aj po slovensky. „No, samozrejme,“ odvetila som s úškrnom. A tak sa milá staršia pani hneď otočila na môj láskykvet a spýtala sa: „A kde ty bývaš?“ Na čo jej Milla odvetila: „V Paríži.“

Keďže babi nemá čas na bežné smrteľné aktivity typu nákup potravín alebo varenie, chodili sme na obedy do reštaurácii. Čo bolo často dosť náročné, hlavne, keď bolo treba dostať rozkokošenú Millu do stoličky a dať jej do rúk lyžičku, že by sa najedla. Jedným okom vždy poškúľovala po detskom kútiku, kde by sa vyšantila. Niekedy ju však stačilo nalákať na penu z kapučína, ktorej neodolá. A ešte niečo neodolateľné...cukríky. Po príchode do Štitár ju čakali hneď 3 plné tanier, pekne rozdelené podľa farieb. Takže za ten týždeň ich zjedla asi toľko, koľko doposiaľ v celom svojom živote. Po večeroch, keď zaspala, som sa uvelebila pohodlne na gauč a zaborila sa do tajupnej knihy s názvom Trinásť príbeh. Takmer som ho zjedla na jeden hlt. Vždy keď som okolo polnoci alebo 1.00 knihu s nevôľou odkladala, bol čas na 2. alebo 3. večeru, inak by Arlan nezaspal.

Babinu vystriedala babi z Branču. Vyvára jej dobroty, dokonca ju nechá aj pomáhať a dede sa realizuje výchovne. Milla spravila neskutočný pokrok v slovenčine a už jej nerobia problémy ani dlhé vety typu:

„Keď sa najem, pôjdem za maminou a ukážem jej, že som všetko spapala.“ V porovnaní s letom sa naučila vysloviť písmeno „ch“. A ja som sa medzitým ponorila do druhej knihy a sem-tam si chodím zaplávať do mestskej plavárne. O kvalite vody by sa síce asi dalo diskutovať. Hlavne, keď po sanitárnom dni, kedy by sa mala voda vymeniť, zbadám cez okuliare chumáč špiny na tom istom mieste. Ale nesťažujem sa, hlavne, že si oddýchnem. Mám pocit, že som sa zlepšila i v kraule. Jeden bazén prsia a opačný smer kraul. A brucho ani neviem, že mám. Mamina mi síce tvrdí, že ho mám väčšie ako pri Mille a čuduje sa, kde ho za pár týždňov budem mať, keď už teraz mi trčí dopredu ako nejaký balón. Hm, ešte nejakých 6-7 týždňov. Musím povedať, že sa začínam tešiť, lebo kontrakcie mám takmer stále. Stačí sa zohnúť, čupnúť, nadvihnúť Millu, chodiť... pred

2 dňami v noci som sa zobudila n zvláštny pocit, že už to prišlo. „Och, ešte máš čas,“ presviedčala som drobca a on si to naozaj rozmyslel.

Dnes Milla absolvovala svoje prvé profesionálne strihanie. Nebolo treba veľa času, pretože má podobné páperie ako ja. Pribudla jej skutočná ofina, už nemá iba takú provizórnu, čo jej vznikla zo zlomených vlasov potom, ako si vždy ťahá gumičku. Dívam sa na svoje bábo a zisťujem, že už to nie je bábo, ale mladá žaba, ktorá už vie, čo chce a vždy to dá jednoznačne vedieť.